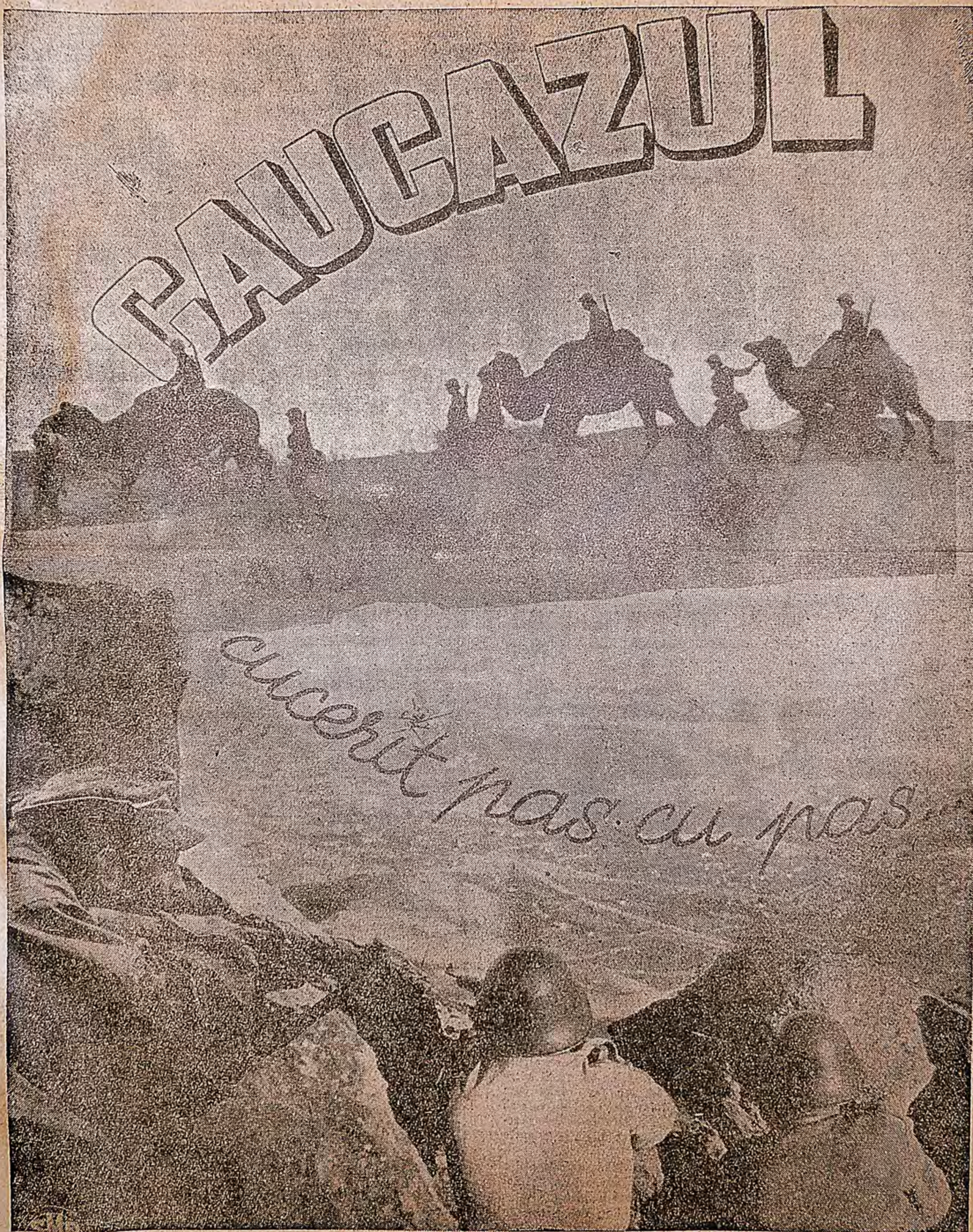
SENTINELA

ANUL III, Nr. 47
8 Noemvrie 1942

GAZETA OSTĂŞEASCĂ A NAŢIUNII
APARE DUMINICA
Inscrisă la Tribunalul Ilfov S. I. C. sub Nr. 623/1939

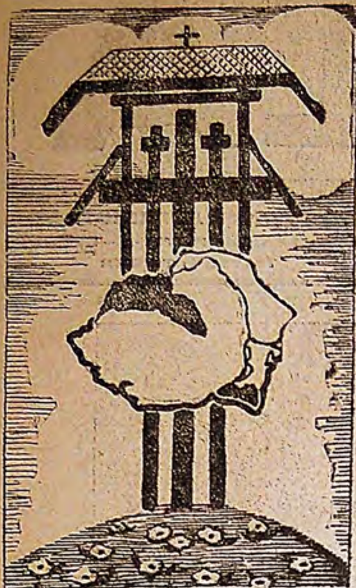
REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
Strada Sărindar Nr. 5-7-9 — Bucureşti
TELEFON: 3.96.62

Oraşul Nalcik, „Perla Caucazului", a fost cucerit de vânătorii de munte români. Cu toată opunerea înverşunată a bolşevicilor, cu toate barajele şi baricadele de pe străzi, vitejii noştri ostaşi au pus stăpânire pe această importantă localitate, deschizând drumul spre ţinuturile petrolifere.

Această nouă izbândă românească ne umple sufletele de bucurie, dovedind că dorobanţii români, pe care îi aclamă lumea, merg şi în Caucaz din victorie în victorie, luptând alături de camarazii germani la distrugerea definitivă a bolşevismului. Trăiască viteaza Armată Română!

„SENTINELA"

Crezul ostaşului

1. Cred în Regele nostru, în Conducătorul ţării şi în veşnicia Neamului Românesc.
2. Port în suflet icoana României adevărate şi jur să-mi jertfesc vieaţa pentru hotarele ei.
3. Indeplinesc ordinele fără şovăire şi nu mă 'nfricoşează nici primejdia, nici trufia duşmanului.
4. Urăsc de moarte: minciuna, hoţia, trădarea, fiindcă ele înjosesc şi necinstesc pe ostaşi.
5. Iubesc camarazii; ei sunt ca şi mine chezăşia libertăţii ţării, ostaşi bravi în războiu şi lucrători harnici în uzine şi ogoare, în timp de pace.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu.

Pionierul

Când soarta luptei trage în cumpăna istoriei
Pionieru 'apare, deschide drum victoriei!

Implântă târnăcopul, cu inima credinţei,
Şi vrăjitorul află comoara biruinţei...

Cu-atâta pregătire, el însuşi i-o minune,
Şi'ncrezător în sine, o ştie, dar n'o spune...

In timpuri mari de pace şi când începe focul,
Organizând terenul, cu drag sfinţeşte locul...

Dispreţuind duşmanul, el e'n războiu cu firea,
Supune brav natura, nu numai omenirea...

Cu o scânteie mică, preface 'n şesuri dealuri,
Ca'n basme 'ntr'o clipită, uneşte două maluri...

Invinge timp şi spaţii, căci are aliate
Motoare cu benzină şi electricitate...

Disciplinat în sânge, îşi merită succesul,
Ţinând întotdeauna cadenţa cu progresul...

Oriunde-l cheamă ţara, el e prezent „pe roate",
Pionierul mândru, soldatul „bun la toate"...

Caporal t. r. DORNEANU VASILE

Cuvânt către ostaşi

Incă o veste mare vine să ne însenineze frunţile şi să ne umple inima de mândrie. Acolo, departe, pe malurile Terekului, la poalele Caucazului, bravii noştri ostaşi în marşul lor biruitor au mai zdrobit încă o rezistenţă duşmană şi — după cum ne anunţă comunicatul Marelui Cartier German — au cucerit, după lupte înverşunate, oraşul Nalcik.

De două zile mândrul nostru tricolor fâlfâie de-asupra cetăţii caucaziene — capitală de provincie — mărturisind, în acele depărtate ţinuturi, despre neîntrecuta vitejie a soldatului român şi neînfricarea lui în faţa morţii.

Oraş după oraş, cetate după cetate, trecători primejdioase şi bine apărate în creştet de munte, sate întărite ca nişte adevărate fortăreţe, toate acestea au fost lovite şi cucerite de către viteaza noastră armată, în faţa căreia nicio rezistenţă duşmană nu este prea puternică şi nici o armă bolşevică îndestul de ucigătoare! Porniţi de pe plaiurile noastre înverzite, din codrii noştri fremătători sau din câmpiile cu roade aurite, ostaşii noştri au străbătut mii de kilometri, au ajuns pe ţărmurile a două mări, au forţat cursuri de apă, şi au risipit în formaţii de luptă prin stepa Nogailor, s'au căţărat pe înălţimi sălbatice de munte, ajungând acum la limita regiunii cu zăpezi a Munţilor Caucaz... Mii de kilometri străbătuţi cu dârza hotărâre de a lupta şi de a învinge; de a înfrânge odată pentru totdeauna un duşman perfid, setos de sânge şi de cuceriri şi care, mai anul trecut, nu aştepta decât să ne lovească el, să ne sângereze şi să ne desfiinţeze Statul şi Neamul. Aceasta să nu o uităm niciodată; să o avem ca veşnică icoană în ochii noştri: că lupta bravilor noştri ostaşi pe meleagurile bolşevice din zi în zi, mai depărtaţi de ţara noastră, este necesară, fiind cea mai bună chezăşie a siguranţei noastre de azi şi de mâine. Cu cât se vor despica prin sabie mai adânc, în trupul Rusiei, drumul nostru biruitor, cu atât primejdia bolşevismului ce stăruia ca o furtună asupra poporului nostru, se va destrăma mai mult, până a se pierde în nefiinţă.

Iată, dragi ostaşi, rostul luptei noastre azi la poalele Caucazului, pe malurile Terekului, în stepa Kubanului sau din apropierea portului Tuapse. Iată dece biruinţa dela Nalcik trebue să ne umple inimile nu numai de legitima mândrie pentru vitejia ostaşului nostru, dar şi de bucuria cea mare, că prin fiecare nouă izbândă a lui, se dă Neamului nostru întreg încă o garanţie de viitor...

Dar, dragi ostaşi, voi care, la mii de kilometri departe de ţară, căminele şi familiile voastre, luptaţi pentru noi toţi, puteţi lupta fără grije... Gândul vostru să nu fie frământat niciodată de întrebarea „ce fac ai mei, cum o duc ei în ţară, acum când eu sunt aici departe"? Fruntea voastră să fie senină, sufletul vostru împăcat... gândul vostru să fie întreg numai la faptele voastre de arme, pentru ai voştri, pentru fiinţele voastre scumpe, pentru părinţi, soţiile şi copiii voştri, sunt alţii, aici în ţară, care să vegheze... Sunt aici oameni de bine, care nu aşteaptă decât să-şi închine gândul şi munca lor, familiilor voastre, pentru ca nici o fiinţă ce vă este vouă scumpă, să nu ducă lipsă, sau să ştie ce este suferinţa... Ei au strâns şi anul acesta fondul „Ajutorului de iarnă", pentru a da familiilor voastre în lipsă ceea ce le trebueşte... Nu este aceasta o plată pentru sacrificiul vostru, ci recunoştinţa unui neam întreg pentru jertfa şi vitejia voastră, recunoştinţă ce se răsfrânge darnică şi bucuros asupra familiilor voastre. Şi este în acelaşi timp — dragi ostaşi — marea dovadă a solidarităţii noastre, dovadă definitivă că sufletele noastre bat unul pentru altul, în timp de pace ca şi în timp de războiu, în necazuri ca şi în bucurie, inimile noastre bat numai româneşte.

Cu infanteria pe frontul Caucazului

Azi dimineaţă, odată cu crăpatul zorilor, a început iureşul ofensivei anticomuniste.

In faţa noastră numai pădure, peste care toamna şi-a aruncat hlamida gălbue.

Infanteriştii noştri pornesc la atac în direcţia cotei 215, Est de satul Erivanskaia; artileria căpitanului Jean Averescu trage cu nemiluita la proiectile asupra bolşevicilor, care, năuciţi de densitatea focurilor noastre, fug care încotro pot.

Din primele clipe ale luptei, batalionul din prima linie a luat 60 prizonieri, toţi armeni cu bărbi negre şi nici unul mai tânăr de 54 de ani.

Inaintea cotei pe care s'a pus stăpânire din primele ore ale dimineţii de 1 Octomvrie, s'au mai strecurat pe o vălcică câţiva cioloveci. Reperaţi de ochiul ager al căpitanului Const. Sprâncenatu — observatorul bateriei 4-a — tot focul e îndreptat într'acolo, pentru ca după un sfert de oră tot terenul să fie liber de orice urmă de inamic.

In sectorul companiei 6-a rezistenţa inamică nu cedează, cu tot focul ce se aruncă asupră-i. Au fost răniţi uşor câţiva ofiţeri, dar nici unul nu voia să fie evacuat. Prea este frumoasă perspectiva reuşitei ca să nu ia şi ei parte la ea.

Dinspre grupul de care izolate din Sud-Vestul satului Erivanskaia bat nebune nişte brandt-uri bolşevice.

Trebue să continuăm; nu-i vreme de pierdut. Primele valuri de luptători s'au dus înainte. Urmează altele şi altele. Luptele sunt din ce în ce mai grele.

Soarele s'a urcat pe cer de-o suliţă şi mitralierele din ambele părţi latră parcă tot mai neobosite. Hăue văile munţilor Abinskaya de sgomotul tunurilor noastre.

Aviaţia inamică şi-a făcut apariţia pe neaşteptate şi mitraliază vertiginos.

Dar au greşit, cum au greşit de atâtea ori: liniile bolşevice au fost mult împinse înapoi şi într'o dezordine care le-a dat mult de lucru alor noştri. Aşa, încât nu le-a fost prea greu aviatorilor ruşi să-şi mitralieze propriile linii. Asta a dat bun prilej ostaşilor noştri să înainteze după aceia.

Departe, la stânga, în sectorul companiei care face legătura cu noi, a căzut un avion, izbit în plin de antiaeriana noastră.

Ofiţerul german, un münchenez de toată isprava, observator înaintat în linia noastră a infanteriei, are numai cuvinte frumoase despre ostaşii noştri, care s'au dovedit şi de data aceasta invincibili.

In partea din dreapta sectorului nostru, la colhozul de pe panta dealului Crasnaia, bateria căpitanului Traian Burileanu a incendiat două case. Ard ca două lumânări vii. Se ridică limbile de foc până'n cer. Fug bolşevicii dela colhozul incendiat ca şoarecii. Trag ai noştri în ei cu ce au, unii cu mitraliera, alţii cu armele. Isbânda este prea frumoasă ca să poată fi povestită în toată amploarea ei.

Succesul a fost definitiv pentru ziua întâia. Batalionul maiorului Palaghiţă şi acel al maiorului Ciugureanu înaintează mereu. Incă la jumătatea zilei au fost atinse primele obiective.

Din dreapta noastră, un oltean îşi astâmpără dorul de cei de acasă fredonând un câtec vechiu. Soarele îşi suliţează ultimele raze. Noaptea ne învălue cu mantia ai întunecoasă.

Departe, în faţa noastră, prinde să latre o automată bolşevică, iar din spatele liniei întâia îi răspund răguşit şi bătăios căţeaua plutonului 2 mitraliere. Trasoare multicolore împânzesc frontul.

Ne aşternem la pământ şi ne facem una cu el, în aşteptarea unor noui ordine.

Lt. CONSTANT RAUTU

O grupă de viteji

Toată ziua au fost biciuiţi în faţă de o ploaie nemiloasă. Spre seară se lăsa pe obrazul ostaşilor din grupa serg. Nairoch un mare semn de întrebare. După 12 zile de lupte grele cu un inamic superior şi mereu împrospătat, ostaşii grupei 1-a din plotonul I, care făceau legătura între două batalioane, stăteau încălecaţi pe şeaua de deal ce duce spre cota 910. Front mare şi oameni puţini şi sleiţi de eforturile de până acum, dar hotărîţi de a lupta până la unul. Vegheau mereu vânătorii cu ochi de vultur, nu-i mai impresiona nimic din tot ce era în jurul lor.

Se spărgeau într'una proiectilele de aruncătoare şi artilerie de toate calibrele. Zumzetul cartuşelor de puşti şi arme automate erau doar un fel de acompaniament al unei muzici infernale, care nu lăsa nicio urmă asupra nervilor de oţel ai acelor care stăpâneanu o coamă cu ordinul expres: „Pe aici nu se trece sub nicio formă".

In amurg ostaşii începură să-şi scoată din sacul de merinde şi ultimele grenade ce le mai aveau, căci ştiut era că pe ceaţă şi noapte bolşevicii, iubitori ai întunericului, vin din nou la atac.

— „Lasă-i să vină din nou — spunea serg. Nairoch — că de aici nu se mai întorc. Puşca mitralieră funcţionează bine, grenade avem şi apoi pistolul meu mitralieră mi l-a dăruit Ţara tocmai pentru lupta apropiată".

Ostaşul Moise dela postul de pândă dă alarma: „Ruşii au pătruns în stânga noastră. Sunt mulţi şi vin mereu". La un semn întreaga grupă sare ca electrizată din gropi şi în salturi scurte şi repezi se îndreaptă spre locul periclitat. Puşca mitralieră trage rafale scurte din mers, iar pistolul mitralieră pârîe mânuit cu măestrie de serg. Nairoch Iosif. După câteva secunde grenadele au explodat. Asaltul se produce vijelios. Ruşii năuciţi nici nu mai ştiu pe unde să apuce. Fug în debandadă în toate părţile, lăsând pe teren 8 morţi, 4 răniţi şi prizonieri. Au lăsat bolşevicii şi pe ofiţerul care-i comanda.

Exploziile de artilerie şi brandturi continuau în toate sectoarele frontului. Aici a fost o mică probă din întreg lanţul de lupte care împreună au făcut marea bătălie pentru apărarea cotei 910. Ceaţa se ridică par'că luată de o mână nevăzută, iar soarele aduse un ultim salut ostaşilor de pe creste, dând raze de speranţă în luptele ce vor urma...

Slt. GHIŢAN TEOFIL

Măreţele serbări dela Chişinău şi Cernăuţi

Impunătoarele solemnităţi ale inaugurării expoziţiilor dela Chişinău şi Cernăuţi au fost un înălţător prilej de mândrie românească şi de înălţare a sufletului şi a minţii unui neam întreg şi o măreaţă manifestare a puterii organizatoare româneşti.

M. S. Regele Mihai I şi M. S. Regina-Mamă Elena au cinstit cu Inalta Lor prezenţă acele două nobile manifestări ale energiei creatoare româneşti, în mijlocul unei atmosfere sărbătoreşti şi a mişcătorului entusiasm al populaţiei.

M. S. Regele Mihai şi M. S. Regina-Mamă Elena, pretutindeni pe unde au trecut, au fost întâmpinaţi cu flori şi cu urale nesfârşite şi cu acea sinceră dragoste şi veneraţie a sufletului ce arată cât de adânci şi de puternice sunt legăturile dintre poporul nostru şi dintre Rege, Tron şi Dinastie şi cât de adânc este sentimentul de recunoştinţă şi iubire al Basarabiei şi Bucovinei faţă de armata noastră eroică şi de Mareşalul desrobitor, care prin geniul său militar a scăpat din robie cele două mândre provincii româneşti, iar prin înţelepciunea sa organizatoare a ştiut să vindece rănile, să şteargă urmele de distrugere şi barbarie şi să asigure Basarabiei şi Bucovinei o vieaţă nouă şi înfloritoare.

Istoricile discursuri rostite în faţa Suveranului şi a poporului de d-l profesor Mihai Antonescu, preşedintele Consiliului de Miniştri, au mişcat inimile şi au însufleţit cugetele prin înălţimea lor de gândire, prin nobleţea sentimentelor exprimate şi prin temeinicia adevărurilor istorice şi naţionale rostite cu o atât de adâncă putere de convingere.

In glasul primului-ministru şi în cuvintele calde prin care d-sa saluta Inalta prezenţă a Suveranului şi a M. S. Reginei-Mame pe pământul desrobit de Mareşal şi de ostaşii noştri glorioşi ai Basarabiei şi Bucovinei, vibrau credinţa, dragostea şi devotamentul unui neam întreg, faţă de Tron, de Rege, de Conducător şi de armată.

Sufletul neamului tresaltă de bucurie curată faţă de opera măreaţă înfăptuită într'un interval de timp atât de scurt în Basarabia şi Bucovina, operă cristalizată luminos în cele două expoziţii.

Mulţumită acestei puteri de organizare, a noastră, o nouă vieaţă românească şi o impunătoare conştiinţă naţională stăpânesc azi în Basarabia şi Bucovina.

In asemenea momente istorice sufletul românesc nu putea să nu închine un semn nepieritor de recunoştinţă armatei mântuitoare. In acest scop, pe locul istoric din apropierea Chişinăului a fost ridicat cu evlavie şi pietate „Turnul desrobirii“, pe care sunt scrise, în litere nepieritoare, numele unităţilor ce au luptat şi s'au jertfit pentru a spăla onoarea neamului.

In aceeaşi zi, tot cu acest prilej sărbătoresc, a fost sfinţită şi Catedrala falnică a Chişinăului.

Aşa făceau Voievozii noştri în urma marilor victorii, aşa fac şi glorioşii lor urmaşi de azi: ridicau lăcaşuri sfinte pentru pomenirea izbânzilor lor, pentru apărarea Crucii.

Marele înţeles naţional şi românesc al solemnităţilor dela Chişinău şi Cernăuţi, în prezenţa Suveranului, s'a oglindit luminos în istoricele cuvinte ale d-lui prim-ministru, care a vorbit pentru un neam întreg.

La un observator de artilerie pe frontul Caucazului

Cuvântările d-lui prof. M. Antonescu

Zilele trecute la Chişinău şi Cernăuţi au fost mari serbări cu prilejul deschiderii expoziţiei Desrobirei, la care a luat parte şi Suveranul împreună cu M. S. Regina Mamă Elena.

Cu prilejul acestor serbări d-l prof Mihai Antonescu, vice-preşedintele Consiliului de Miniştri, a ţinut următoarele cuvântări:

Cuvântarea dela Chişinău

MAJESTATE.

Guvernul Mareşalului Antonescu salută prezenţa Majestăţii Voastre pe pământul moldovenesc al Basarabiei desrobite, ca un semn de cinstire al Neamului întreg, al pământului strămoşesc şi al drepturilor viitorului.

Prin prezenţa Majestăţii Voastre aci, noi vedem închinarea pe care Tronul o face armatei noastre desrobitoare, acelora care au ştiut să se jertfească pentru a reda Neamului onoarea şi pământului românesc libertatea.

SIRE,

Zidirea şi cinstirea acestui Turn nu înseamnează o simplă închinare la o piatră fără suflet şi fără cuvânt.

Acest Turn este sfatul bătrânelor tradiţii moldoveneşti.

Voevozii noştri cinsteau luptele lor pentru Cruce şi dreptate, zidind după fiecare luptă o temelie de altar şi de credinţă nouă, poruncă pentru urmaşi.

Acela care a dat pământului Moldovei cea mai mare strălucire, Ştefan Vodă, zidea după fiecare bătălie o biserică, prin care credinţa în Domn şi mărturia de recunoştinţă pentru luptători să stea nedespărţite la temelia istoriei noastre.

Şi azi urmăm sfatul lui.

Ştefan Vodă al Moldovei spunea în scrisoarea lui din 25 Ianuarie 1475, adresată Prinţilor Europei:

„Ţara noastră este poarta creştinătăţii. Dar dacă această poartă ar cădea — Dumnezeu ferească-ne de aşa ceva — toată creştinătatea ar fi în primejdie“.

Şi făcea legământul să apere creştinătatea cu capul său.

Şi aşa a făcut, Sire.

Sub domnia Maiestăţii Voastre, oştile Neamului, la 22 Iunie 1941, sub comanda vitează a Mareşalului Antonescu, au trecut Prutul.

Au urmat porunca lui Ştefan Vodă al Moldovei, luptând pentru pământul şi legea strămoşească, pentru ca să spele nevrednicia, pe care fruntea sa n'o merită, desonoarea anului 1940.

Acest monument ridicat după desrobire, este azi mărturia de recunoştinţă pentru oastea noastră, pentru Mareşalul care a comandat-o, pentru eroii care ne-au redat onoarea şi ne-au desrobit pământurile.

SIRE,

Neamul nostru este un Neam care şi-a ţesut istoria mai mult din suferinţe decât din bucurii.

De aceea, noi am ştiut nu numai să nu ne îngenunchem în faţa suferinţei, dar şi să purtăm recunoştinţă celor ce ne-au înţeles.

Neamul nostru n'a avut norocul Providenţei risipitoare ca pentru pământurile lui şi pentru onoarea lui să se lupte alţii; ci numai rareori onoarea lui a fost înţeleasă şi ajutată.

Dar atunci noi n'am uitat-o niciodată.

De aceea, sfinţirea acestui Turn de recunoştinţă pentru oastea noastră, este pentru Guvernul Ţării prilej de mărturisire a gratitudinei pentru Acela

(Urmare în pag. 4-a)

Invingătorii dela Nalcik

Zilele trecute comunicatul cartierului general al Fuehrerului a anunţat o nouă şi răsunătoare izbândă a oştilor române pe frontul Caucazului. Puternica fortăreaţă Nalcik, cheia regiunilor petrolifere dinspre Grosny, a căzut după grele zile de luptă în mâinile vânătorilor de munte români.

Posturile de radio germane şi presa aliată au subliniat această nouă victorie românească, iar sufletele noastre au tresărit încă odată de mândrie şi nădejde, încredinţaţi fiind că fiecare faptă de arme săvârşită în răsărit, pune o nouă piatră la temelia aspiraţiilor naţionale.

In cartea de aur a acestui războiu, bogat în izbânzi, dragii noştri şoimani de munte au înscris o nouă pagină de glorie.

Acolo unde numai vulturii cerului pătrund, în piscurile înzăpezite ale Caucazului, ostaşii români şi germani se caţără la înălţimi de câteva mii de metri. smulgând poziţiile din mâinile blestemate ale păgânilor şi croindu-şi drum către Sud, către victoria definitivă.

In cruciada aceasta a Statelor europene contra sălbăticiei asiatice, nu este zi lăsată dela Dumnezeu în care să nu se vorbească de ajutorul preţios al Românilor, de virtuţile războinice şi eroismul nostru, care a minunat lumea. In cursul celor 16 luni de luptă antibolşevică, unităţile româneşti s'au purtat în mod exemplar, permiţând înaltului comandament german să obţină rezultatele aşteptate pe frontul sovietic.

Pe Don, la Stalingrad, în Caucaz, infanteria, cavaleria, artileria şi aviaţia română săvârşesc în fiecare zi fapte de arme care înalţă eroismul soldatului român în lumea minunată a legendelor.

Victoria dela Nalcik face încă odată dovada capacităţii de conducere a ofiţerilor şi puterii de luptă şi jertfă a ostaşilor români. Cunoaştem acum pe bolşevici şi ştim cu câtă înverşunare îşi apără ei localităţile întărite. Săptămâni întregi neînfricaţii vânători de munte şi-au urmărit ţinta cu dârzenie, trecând peste prăpăstii şi ape, smulgând cazemate betonate şi cupole ascunse în munţi, până când încercuirea în jurul oraşului Nalcik a fost înfăptuită. Ca deobiceiu s'au dat şi lupte de stradă, cucerindu-se casă cu casă, stradă cu stradă. Către seara zilei de 28 Octomvrie, ostaşii români, înfierbântaţi de avântul biruinţei, au ajuns în stăpânirea cetăţii Nalcik, capturând mii de prizonieri şi un bogat material de războiu.

La această nouă izbândă, Neamul întreg ia parte şi trimite bravilor flăcăi români tot prinosul de dragoste şi recunoştinţă.

Datorită jertfelor făcute astăzi, România se va găsi mâine puternică şi respectată în noua ordine europeană, adăpostind între hotarele fireşti toţi fraţii de acelaşi sânge.

I. VALERIAN

Ostași români patrulând pe țărm

Cuvântările d-lui prof. M. Antonescu

(Urmare din pag. 3-a)

care ne-a ajutat, pornind Cruciada împotriva bolșevismului, pentru Adolf Hitler și pentru soldatul german care a murit pe pământul Basarabiei noastre, alături de ostașul român.

Nu este printre noi acela care din acest loc a comandat luptele din inima Basarabiei noastre.

Mareșalul desrobirii nu este aci.

Inchinare de credință Mareșalului nu este potrivit să-i facem; dar față de credință trebue să-i slujim, prin hotărîrea noastră, de a duce mai departe, în lanț de generații, fiorul sfânt pe care a izbutit să-l redea Neamului nostru, prin lupta lui desrobitoare și prin strădania lui.

De aceea, în poarta Turnului, care este o închinare pentru Mareșalul nostru, prezența Maiestății Voastre o iau, Sire, ca tăcută mărturie de recunoștință pe care Tronul i-a închinat-o lui.

Și, Sire, nu este pe acest pământ om mai bogat decât acela care știe să fie recunoscător; pentrucă el dăruește, în timp ce acela care nu știe să-și mărturisească recunoștința este sărac și gol.

Prezența Majestății Voastre aci, mărturia de recunoștință pe care o faceți, este în același timp o pildă pentru toți ca să știe cinsti munca și meritele din orice loc s'ar afla.

Și, Sire, nu acela care vă vorbește în numele Guvernului Țării, dar Profesorul — Profesorul de totdeauna care a avut bucuria să se aplece asupra cugetului Măriei Voastre, cu iubirea îndrumătoare a dascălului, ca florarul care mângâie florile îngrijite de mâinile sale — vă dorește ca toată domnia Voastră să rămână pildă de dăruire și ca întotdeauna și în fiecare zi să fiți bogat cum sunteți azi, Sire.

Dar ceasul de azi este și o făgăduială pentru îndatoririle viitorului.

Vă doresc, Sire, ca domnia Măriei Voastre să fie în istorie urmă de faptă creștină și de vitejie ca și a Domnitorului care ne-a poruncit misiunea noastră în Răsărit și ca niciodată „Poarta creștinătății", care este Țara noastră, să nu cadă sub nicio cotropire dușmană, iar Domnia Majestății Voastre să rămână temelie de veac pentru viitorul nostru.

Fiindcă azi, Neamul Românesc își împlinește datoria.

Pe pământul Basarabiei, munca armatei, împletită cu munca administrației noastre, reclădește Statul.

Este cel mai bun răspuns pe care îl putem da acelora care cred că nu suntem decât un Neam de soldați și n'am fi un Neam de organizatori.

Pentru împlinirile de un an în Basarabia desrobită, îngăduiți-mi să exprim mulțumirile Guvernului, Generalului Voiculescu, Guvernatorul Basarabiei, și tuturor colaboratorilor lui pentru înfăptuirile lor.

BASARABENI,

Azi când Mareșalul se sbate să vă zidească o viață nouă, înțelegeți poruncile acestui ceas greu.

Tot ceea ce am greșit altădată, să fie stins și mort în sufletele voastre.

Fiindcă neamul care nu ia învățătură din greșeli și nu înțelege încercările aspre ale destinului, nu merită să trăiască.

Dar neamurile care își scutură fruntea din țărâna înfrângerii nedrepte, sunt chemate să ducă luminile vieții pe culmile istoriei.

Este datoria voastră, basarabeni, ca prin munca și dăruirea voastră să întoarceți azi, Regatului Regelui Mihai și luptei desrobitoare a Mareșalului tot ceea ce ați primit.

Pentrucă, tot ceea ce este rupt dintr'un neam, este fir din sufletul lui și neamul nu are dreptul la liniște până când sufletul nu este întreg.

De aceea faceți-vă datoria de a sluji uniți credințele Neamului, așa cum Neamul unit a luptat pentru desrobirea celor 4 milioane de locuitori, cotropiți pe nedrept și silnic de tirania bolșevică.

Fiindcă numai așa veți merita ceea ce, prin lupta Regatului, ați primit, și numai astfel vă veți putea stăpâni pământul și credința, familia și drepturile.

Trăiască Majestatea Sa Regele!
Trăiască Mareșalul Antonescu!

Cuvântarea dela Cernăuți

SIRE,

MAJESTATE,

Mi-a dat Dumnezeu mie mândria ca, în numele Mareșalului Antonescu, să Vă cinstesc prezența pe pământul Bucovinei desrobite de Oastea noastră biruitoare.

Am mărturisit ieri în Basarabia recunoștința Țării pentru Mareșalul nostru, pentru ostașii Țării și față de aceia care au luptat și au murit pentru pământurile românești.

Azi, drept cuvânt de recunoștință rostesc datoria noastră de români de a închina toată grija noastră jertfitorilor războiului, invalizilor Armatei noastre, orfanilor și văduvelor;

Iar mâine, în România nouă, a Regelui Mihai, în Statul Mareșalului Antonescu, să dăm luptătorilor de azi onoarea și dreptatea ce li se cuvin.

SIRE,

Vă găsiți azi în creștet de glie românească, despre care învățatul Domn moldovean, Dimitrie Cantemir scria că istoricii Romei antice o chemau altădată: „Dacia muntoasă".

Trecutul nostru neclintit de jertfe, încercările noastre grele, de-a-lungul veacurilor, lupta desrobitoare de ieri, prezența Majestăților Voastre de azi, ne îndreptățesc, ca de aci să putem afirma, ca întotdeauna, că din Carpații noștri în care ne-a împlântat Roma imperială, nimeni nu ne va scoate; și că nicio rasă cotropitoare nu va putea să schimbe din sângele și ființa românească romanitatea noastră, temelie măsurată dar mândră a Europei de ieri și de mâine: pentrucă noi suntem Neam de luptători.

Aci, mai mult decât oriunde o putem afirma.

Fiindcă, pământul Bucovinei nu are o istorie de cuvinte, ci vorbește de viața noastră neclintită aci, prin fiecare clopot de biserică și prin fiecare piatră a Mânăstirilor zidite de Voievozii noștri.

Iar Ștefan Vodă este mai prezent decât oricând.

Dar dacă Roma imperială și Voievozii ne-au învățat că stăpânirea pământului se trece prin luptă și prin sabie, zidirea lui se împlinește prin credință și prin organizare.

Urmând această lege strămoșească și pildă de jertfă a Armatei noastre, administrația desrobitoare a Mareșalului Antonescu și strădania Guvernului Țării au izbutit să înmănunchieze în popas de un an toate credințele românești, să unească toate strădaniile și să ridice viață nouă din cenușa în care ne prăváliseră dușmanii crucii, ai familiei și ai proprietății.

In frunte cu generalul Calotescu, Guvernatorul Bucovinei, administrația acestei provincii și toți bucovinenii au știut să-și împlinească datoria lor de a organiza și de a renaște vechile noastre instituții.

Toată recunoștința Guvernului însoțește această faptă cu credința în viitorul acestei administrații, în fapta tuturor acelora care slujesc pe Rege și Conducător.

Dar avem încă drum greu de străbătut.

Trăim în răscruce de veacuri, când se înfruntă în sânge rasele lumii.

Pentru a ieși biruitori și puternici din această încleștare grea, poporul român al Bucovinei desrobite trebue să aducă tot crezul lui, toată munca de împlinire românească.

Bucovineni dragi,

Ați suferit.

V'a fost pământul mormânt, credința cenușe și vetrele le-ați regăsit pustiite.

Din regăsirea pe care Dumnezeu ne-a învrednicit să o dăm Bucovinei, trebue să luăm răspunderea aspră a viitorului și grija statornică pentru așezarea lui sănătoasă.

Să nu tragem peste trecut zăbranic de uitare, ci aspră povață, ca să nu repetăm greșelile și unirea noastră a tuturor să stea temelie unității granițelor românești.

Aci, în Bucovina, stau tezaur bogății de veacuri ale Neamului nostru.

Trebue să le știm stăpâni.

Trebue ca prin munca țăranului și industriei noastre să le putem ridica.

Aci, în Bucovina, stau strajă a credinței noastre creștine mânăstiri voievodale, care ne poruncesc să dăm bisericii din aceste locuri rostul ei misionar în Neamul românesc.

Ca și în Argeșul Intemeierii Munteniei, în jurul mânăstirilor bucovinene trebue să întemeiem o viață religioasă de misionarism național, pentrucă și acolo și aci sunt munți de Descălecare și de biruință românească, temelie de credință creștină pentru Neam și tradiții domnești și regești ale bisericilor de Scaun.

Aci, în Bucovina se împreună drumurile care unesc, prin Lemberg, Baltica de Marea Neagră și Mediterană.

In Europa de mâine, rostul acestor drumuri, trecând peste pământul nostru, trebue să fie isvor de bogăție pentru Moldova noastră.

Această împlinire sănătoasă și realistă de viață, această muncă trudnică este mai ales rostul tău, tineret drag, pentrucă tu, cu fapta ta, trebue să zidești România de mâine a Regelui Mihai și munca ta să o întorci recunoștință în Statul Mareșalului Antonescu.

Din iubirea gliei strămoșești a voievozilor să-ți faci crez și puteri de luptă, așa cum au crezut și luptat voievozii Moldovei.

Iar din cugetul naționalist, mândru de Neamul lui și de independența noastră, al lui Eminescu, care a trăit pe acest pământ, să-ți faci treptonic de viață.

Să-ți fie pământul țării, ca și istoria neamului, icoană.

Fiindcă veacurile pentru tine s'au sbuciumat și două generații, sub Regele Ferdinand și sub Regele Mihai, s'au răstignit pe crucea unității românești, ca să-ți lase ție altar de credință veșnică.

SIRE,
MAJESTATE,

Ați venit aci ca să mărturisiți recunoștința Tronului pentru brava noastră Armată desrobitoare și pentru strădania administrației.

Ați venit ca să aduceți mângâiere și îmbărbătare.

V'a fost, Sire, copilăria chinuită ca pământul pe care pășiți.

Și pe buclele de aur ale copilului regesc au trecut de atâtea ori mâinile reci ale singurătății, așa cum peste codrii Bucovinei noastre a trecut viforul cotropirei.

Iar viața Majestății Voastre v'a fost încercată de suferinți, de nedreptate și de umiliri, ca a acelora pe care îi mângâiați azi.

Și nu ați avut nici măcar dreptul de a vă ocroti copilul așa cum Neamul Românesc nu a avut dreptul de a-și ocroti trup din trupul lui, Bucovina noastră.

Imbărbătarea pe care o aduceți, să vi se întoarcă în îmbărbătare și mângâiere.

Fiindcă, în această zi de mândrie românească, bucuriile Tronului sunt bucuriile Neamului, sunt bucuriile Tronului.

Cu credință nezdruncinată în dreptatea noastră și în Armata desrobirii, să rostim Români crezul nostru.

Trăiască Majestatea Sa Regele Mihai!
Trăiască Majestatea Sa Regina!
Trăiască Mareșalul desrobirii!

Pășim cu falâ în Caucaz

Pe vârf de munți, prin Caucaz,
Se urcă sus voinici ca brazi
Soldați germani și cu români,
Ce-au băgat spaimă în păgâni.
Pe unde trec ostași români
Sunt salutați, primiți cu flori.
Vitejii noștri luptători.
Le strigă în cor: „Bine-ați venit"
Frații noștri desrobiți
Soldați români și camarazi,
Ce luptă dârz prin Caucaz,
Și prin cetăți la Stalingrad,
Sdrobiți dușmani ce ne-au robit
Credința'n cruce au nimicit
Biserici n'au mai ridicat
Pe Dumnezeu l-au alungat.
S'aprinde-acum o nouă stea
Dreptatea noastră e cu ea.
S'arată un semn la orizont
E Crucea Sfântă a lui Hristos
Plecați voi capul, vă rugați
Pe Dumnezeu de-L lăudați.
Ciocnim paharele cu vin
Și'n fala Țării noastre 'nchin
Trăsnește Doamne din senin
Pe netrebnicul Stalin
Ce prin legi a desființat
Crucea Sfântă ce ne-ai dat.

Caporal M. FLORICĂ

158 de ani dela revoluţia lui Horia

S'au împlinit 158 de ani dela adunarea ţăranilor din Mestecănul Zarandului, adunare ţinută la convocarea lui Crişan, unul dintre conducătorii românilor ardeleni din acea vreme, şi care a însemnat semnalul revoltei iobagilor români împotriva asupritorilor de veacuri.

Românii din munţii Apuseni avuseseră întotdeauna vechi privilegii, iar libertatea lor fusese recunoscută de stăpânire în schimbul unor impozite. De pe la 1715 însă, libertăţile lor sunt încălcate, casele şi proprietăţile lor sunt considerate ca proprietăţi ale Statului, iar locuitorii socotiţi iobagi.

O delegaţie din patru sate, care se presentase guvernului din Sibiu spre a reclama ilegalităţile şi abuzurile la care erau supuşi locuitorii români, nu numai că nu fu satisfăcută, dar toţi membrii deputăţiei au fost supuşi la pedepse corporale.

Românii nedreptăţiţi şi asupriţi trimit atunci deputaţiuni la curtea imperială din Viena. In aceste delegaţii sunt nelipsiţi: locuitorul din Albac, Ursu Nicola, zis şi Horia, ca reprezentant al comunei Râul Mare şi Ion Cloşca, din partea românilor din Cărpiniş, Abrud şi Bucium.

In diverse plângeri ce prezintă între ani 1779—1782 curţii din Viena, ei reclamă că taxa domenială este prea mare; că li s'a interzis dreptul de păşunat şi de tăiat lemne şi li s'au impus o seamă de corvezi ilegale, fiind obligaţi la multe zile de lucru gratuite pe an pentru a cosi fânul Statului, a transporta vinul, fierul şi orzul, a săpa un canal, etc. Se plâng de asemeni că li s'a interzis libertatea de a cumpăra de unde vor produsele de care au nevoie, pământul lor fiind sterp şi că sunt siliţi să le cumpere cu preţ îndoit dela arendaşul domeniului; că şi preoţii sunt supuşi la taxe feudale, întocmai ca iobagii; că li s'au luat bisericile; că li s'a impus să dea în natură o seamă de lucruri pe care nu le pot produce şi trebue să le cumpere; că reprezentanţii lor care s'au plâns au fost bătuţi crunt, iar bătrânul Gavrilă Todea, în urma bătăii s'a îmbolnăvit şi a murit.

Plângerile au fost trimise de cancelaria împăratului, guvernului din Transilvania, spre a face cercetări şi a referi ce măsuri propune pentru încetarea ilegalităţilor şi despăgubirea ţăranilor.

Ecoul avut la curtea din Viena de plângerile deputaţiunilor, vizita în Transilvania a împăratului Iosif în cursul anului 1783 şi apoi primirea lui Horia de către însuşi împăratul la Viena, încurajează pe români în lupta lor pentru revendicarea libertăţilor de odinioară. La 13 Aprilie 1784, în urma audienţei lui Horia la împăratul Iosif, acesta dispune apărarea locuitorilor de orice asupriri şi punerea în libertate a celor închişi.

Inapoindu-se acasă, Horia apare pretutindeni ca un adevărat conducător al românilor din munţii Zarandului. El ţine adunări în care declară că împăratul i-a făcut mari promisiuni pentru români şi că aceştia nu trebue să asculte decât direct de împărat. Românii se aflau asfel în pragul revoltei lor pentru libertate.

Incuviinţându-se cererea locuitorilor iobagi de a fi admişi a se înscrie pentru serviciul militar, în baza unei ordonanţe mai vechi a Mariei Tereza, vestea se răspândeşte în toată ţara şi locuitorii din toate comunele se prezină şi cer înscrierea lor ca militari. Ei socoteau că devenind militari şi formând regimente de grăniceri, vor ajunge a-şi câştiga mai curând libertatea şi că, militari fiind, nu mai trebue să asculte de poruncile nobililor.

Entuziasmul pentru libertate este indescriptibil. Răscoala este iminentă. Guvernatorul Bruckenthal, ca să împiedice răscoala, declară ca fără valoare înscrierile făcute pentru conscripţia militară.

Aceasta nu face decât să întărâte mai mul pe locuitorii români, care se vedeau înşelaţi în aspiraţiile lor. Ei se adună, prestează jurăminte de credinţă comandanţilor lor, Horia şi Cloşca, de o parte, la care se adaugă şi Crişan.

In adunarea din 31 Octomvrie 1784, Crişan defineşte ţelurile revoluţiei: desfiinţarea iobăgiei şi a nobilimii; toţi, nobili şi iobagi să fie egali înaintea legii, iar locuitorii să aibă drept la înarmare naţională şi restituirea pământurilor care în vechime ale lor fuseseră.

Participanţii la adunare sunt îndemnaţi să meargă la Alba-Iulia, să primească arme, socotind că vor avea şi sprijinul împăratului. In drum numărul lor creşte. Locuitorii din alte regiuni se adaugă revoltei. Comiţii şi subprefecţii care încearcă să reprime răscoala intră într'un adevărat războiu cu revoltaţii care cereau drepturile lor.

Rezultatul a fost că până la Februarie 1785 revoluţia a fost înecată în sânge, iar capii răscoalei, Horia şi Cloşca executaţi în chinurile cele mai înfiorătoare, sfârtecaţi cu roata în asistenţa unei mari mulţimi.

Revoluţia românilor transilvăneni de la 1784—1785 urmărea, într'adevăr, o schimbare a ordinei sociale, dar nu trebue să se uite chemarea mai adâncă la care răspundea, ea fiind pornită dintr'o conştiinţă românească a urmaşilor Romei de pe aceste plaiuri, conştiinţă pe care loviturile timpurilor n'au reuşit s'o înăbuşe, chiar dacă stăpânii de altă dată ajunseseră iobagi.

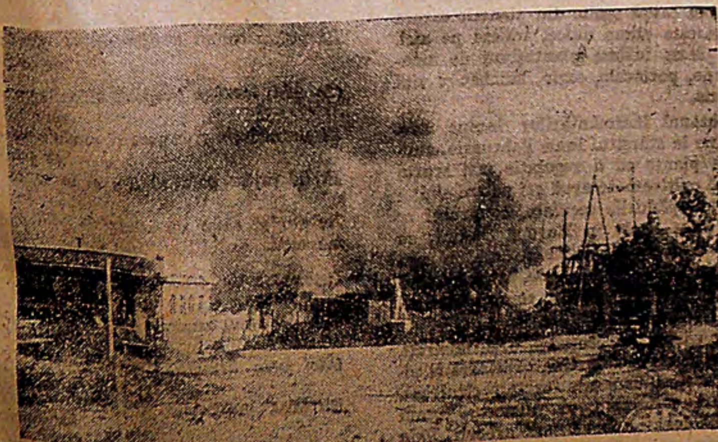
Bate luna

„Bate luna'n foile de cort
Prin frunzişul sdrenţuit de schije.
Fiecare, bine că nu-i mort.
Şi se culcă fără nicio grije!

„Vântul trece cu răsuflul lin
Peste întunecatele reţele.
Dincoace duşmanii se aţin
Să le surpe ultimele stele.

„Şi când luna plină, după nori,
Işi ascunde într'o clipă nimbul,
Lângă sentinelă'n paşi uşori,
Vine noaptea ca să-si facă schimbul".

A. M.

Un cartier din Stalingrad în flăcări

Puştile mitralieră sunt în linia I-a de bătaie

Rapsodie dacă

(Fragment)

Pământul pe-aicea ne simte, ne cunoaşte,
după grai, după mers, după moaşte.
Când pasul ni-l punem pe-aicea, oriunde,
alt pas din adînc pe pământ ne răspunde...

O murmură vântul, o ştie furtuna,
că suntem de-aicea din totdeauna...
din zorile lumii, leat după leat
aici ne-am sbătut şi-am sângerat.

Aici ne-am deschis îndrăzneţi ca o cremene,
brațele gemene,
şi chipurile ni le-am privit de aproape,
în limpezi, sprintene, dacice ape.

Cei dintâi ne-am suit, ca'ntr'un început de poveste,
pe neatinsele Carpaţilor creste;
aici am crescut, cât stejarii, la trunchi
şi câmpia căzutu-ne-a înainte în genunchi.

Aici ne-am spus întâia rugăciune
şi pe cea de pe urmă tot aici ne-o vom spune.

Iar strigoilor ce, cu grabă neghioabă,
de veacuri şi veacuri ne'ntreabă,
în urlete hunice ori în putrede şoapte:
de unde-am venit?
din ce răsărit, din ce asfinţit,
din ce depărtări cenuşii,
din ce miazăzi,
din ce miazănoapte?!
le răspunde verde, scurt, răstit,
ca o învolburată şi vie hrisoavă:
urma noastră lăsată ca'n piatră şi lavă,
nesdruncinata năvală
de telurică vreme imperială,
şi veşnicul, oceanicul şuvoi
al bătrânelor Dunări de sânge din noi.

Pasul tău crescut de timp şi crud,
cu-azururi şi-azururi de câine zălud,
îl aud, îl aud,
prin piatră, prin beznă, spornic şi greu,
pasul tău veşnic, de sânge ud,
mereu, mereu,
până în adânc de pământ îl aud,
îl simt, îl aud, îl aud,
neam al meu, neam al meu,
printre şoapte de şoapte,
c'an noapte,
măduva din oase mi-o înghiaţă
şi mă schimbă dintr'odată la faţă,
aud, aud chiotul lui,
chiotul pământului:
ţara asta a cui e? a cui e?
Un glas din adânc răspunde nebun:
tun şi tun
azi o spun,
şi-o s'o spuie, s'o spuie,
cu răsuflet de scrum
şi care de-oţel, şi puşti fără număr.
şi pajuri şi sprintene flinte
cu cocoşul fierbinte,
pe orişice umăr,
din orişice cui,
la orice căpătui,
pe orişice drum,
scurt o s'o spuie, s'o spuie,
haiduceşte, de-acum,
pământul acesta dacic al cui e!

Intr'o năvală cutropitoare
ca duşi de furtuni, vom sbura spre bojare,
moartea însăşi, de se va întâlni cu noi,
va da îngrozită înapoi;
timpul — Mare Neagră — se va despica în două
spre patrie năvalnică şi nouă:
rai de meşteri
făr'de pereche,
de crâncene creşteri
peste vatra-ţi străveche,
pe măsura vitejiei tale năzdrăvane,
Ioane, Ioane!

ARON COTRUŞ

Lt. Vasile I. Botezatu

In asfinţitul unei zile fierbinţi din August 1941, departe de ţară, în iureşul încleştat al luptei, cade — jertfă pilduitoare pentru ai săi — Locotenentul învăţător Vasile I. Botezatu, strigând „Inainte flăcăi".

Luptă trecând Prutul, Nistrul pela Soroca, scoboară apoi spre Sud, urmărind de aproape inamicul care se apăra cu îndârjire. Cad mulţi în luptele grele în jurul satului Freudenthal. El îşi comandă oamenii rămaşi plin de curaj şi avânt.

La cota 80 cade străpuns de glonţele duşman. Cădea în înserare o stea din bolta cerului; se înălţa un erou.

Pioşi, camarazi şi prieteni, îi preamărim memoria. A fost neobosit ca învăţător, maestru în arta educaţiei. S'a ridicat cu dârzenie, ducând povara binecuvântată a muncii, spre a încărunţi la vârsta tinereţii. Prezent pretutideni, sfrunta oboseala spre a fi gata la orice chemare, în fruntea organizării, conducerii şi îndrumărilor.

In marea operă de educaţie a Neamului, începând cu cei mici în şcoală, continuă cu perseverenţă, prin instrucţia militară să formeze spiritul de luptă al tineretului, întreprinzând opera de educaţie cetăţenească a celor care aveau să moară alături de el în războiul sfânt. Crezul lui de muncă rămâne un exemplu. Când voinţa neamului s'a impus unui duşman de zeci de ori mai numeros; când fiii cei mai buni ai ţării au păşit spre culmi de glorie, prin jertfa lor, renăscând virtuţile strămoşeşti, învăţătorul Vasile I. Botezatu şi-a oferit sângele său românesc, curat, ca temelie pentru vremi.

Azi când se împlineşte un an dela moartea lui vitejească, nu prin lacrimi şi jale îi vom cinsti memoria, ci prin înălţarea lui în rândul adevăraţilor eroi ai Patriei.

V. LUPU

Atacul infanteriştilor români

Marele mucenic ostaş

Din bătrâne vremi, în fiecare an, toamna, sfânta Biserică şi cu Ea creştinătatea întreagă, face pomenirea Sfântului Dumitrie, aşa după cum fiecare neam face pomenirea eroilor săi, în anumite zile de peste an, şi-i ia apoi ca pilde vrednice de urmat, pentru viitor.

Şi acest sfânt face parte din şirul nenumărat a acelora care s'au jertfit pentru Domnul Isus Hristos şi Credinţa Creştină, chiar din primele veacuri. Căci dela venirea Domnului pe pământ nu trecuse decât aproape 300 de ani. In tot acest timp, noua învăţătură creştină începuse să se răspândească destul de mult, mai ales în lumea romană. Şi deşi împăraţii care se rândui-se pe scaunul împărăţiei romane — Nerone, Deocliţian, Maximilian şi alţii — se întrecuseră unii pe alţii, în a descoperi cele mai grele şi mai crude chinuri — persecuţiile — pentru a ucide pe creştini, totuşi, creştinismul se răspândea, căci sângele acestor martiri, era însuşi puterea lui.

Tocmai în acest timp de groază şi de chinuri pentru creştini, a trăit şi Sfântul Dumitrie. Acesta, îşi făcea şi el, ca şi orice alt cetăţean, serviciul militar în armata Impăratului Maximilian. Armata acestui Impărat era bine pregătită pentru vremea aceia; căci era formată numai de ostaşi iubitori de patrie şi foarte credinciosi religiei romane.

Insă printre toţi ostaşii Impăratului Maximilian, acel care s'a distins în mod deosebit, deşi era creştin, a fost Sfântul Dumitrie. Căci el era cu adevărat un ostaş ce poate fi dat ca pildă vrednică de urmat, peste veacuri şi veacuri. Bun camarad. Ingăduitor şi ertător faţă de toţi. Măsurat şi cuviincios la vorbă şi cu cei mari, dar şi cu cei mici. Şi curajios şi viteaz în războiu, ca nimeni altul!

Pentru toate aceste frumoase calităţi ostăşeşti, ca şi pentru vitejia sa arătată pe câmpul de luptă, a fost avansat foarte repede până la gradul de Proconsul General, şi a fost apoi numit Comandantul Garnizoanei Tesalonic.

Cum a ajuns şi în acest nou post, Sfântul Dumitrie n'a uitat că este numai ostaş al împăratului, ci şi al Domnului Isus şi a început a propovădui, chiar mai mult ca înainte, credinţa creştină. Şi nu numai între ostaşii Garnizoanei Tesalonic, ci şi în întreaga provincie.

Impăratul care însă era păgân şi care pe deasupra îşi făcuse totdeauna un titlu de glorie, din a schingiui pe creştini şi de a căuta să distrugă creştinismul, auzind de toate acestea, l'a chemat pe sfântul Dumitrie la el şi l'a întrebat, dacă este adevărat că el este creştin şi dacă propovădueşte această credinţă.

La auzul acestor cuvinte, Dumitrie a mărturisit drept zicând:

„Aşa este prea Inălţate Impărate! Eu pe împărăţia ta o cinstesc şi pe împărat. Iar pe Dumnezeu, Carele este împărat a toată lumea, pe acela îl cinstesc mai vârtos ca pe toţi".

Pentru această dreaptă şi cinstită mărturisie, aşa după cum dealtfel trebuie să o facă orişice creştin şi orişice ostaş, oricând şi ori unde, Impăratul s'a supărat foarte şi l-a băgat în închisoare.

Ajuns aici, Sfântul Dumitrie nu s'a supărat. Căci ştia, că pe deoparte, mulţumirea deplină nu este în bunurile acestei lumi, ci, în căutarea lui Dumnezeu şi a împărăţiei lui, iar pe de altă parte, că numai acela care rabdă până în sfârşit, acela totdeauna biruie.

Şi acolo în închisoare, cu puterea pe care i-a dat-o Dumnezeu, a întărit el pe tânărul Nestor — un ucenic al său — însemnându-i fruntea cu semnul sfintei cruci şi care astfel întărit sufleteşte, a ucis în luptă pe uriaşul Lie, omul împăratului.

La auzul acestei minuni, Impăratul s'a mâniat şi mai mult pe Sfântul Dumitrie şi a dat poruncă ca să-l omoare. Astfel s'a sfârşit viaţa sa pământească, Sfântul Dumitrie, ucis fiind cu suliţa, în ziua de 26 Octomvrie în Cetatea Tesalonic.

IUBIŢI OSTAŞI,

Sfântul Dumitrie a fost ostaş ca şi voi. A luptat vitejeşte în răsboaie, împotriva duşmanilor: Patriei şi a Impăratului. Dar tot aşa de curagios a luptat şi pentru răspândirea credinţei creştine şi contra duşmanilor ei.

Iar voi astăzi, tot ca ostaşi — mari sau mici — şi fie că unii chiar purtaţi şi numele acestui sfânt, sau nu, şi mai ales toţi acei ce sunteţi pe front şi luptaţi în răsboiul acesta sfânt, voi aceştia toţi, vă îndepliniţi prin aceasta asemeni moşilor şi strămoşilor voştri o îndoită misiune. Adică: şi de români, dar şi de creştini! Căci sunteţi aici în luptă, nu numai ostaşii Patriei, ai Regelui şi ai Conducătorului, dar şi ai Domnului Isus. Deci voi luptaţi aici în răsărit, azi, şi pentru credinţa creştină şi pentru biruinţa sfintei cruci.

Iată dar pentru ce, odată mai mult: la luptă! Mereu la luptă, cu: credinţă, vitejie şi răbdare, până la victoria finală.

Şi precum bunul Dumnezeu, prin Sfântul Dumitrie cu semnul sfintei Cruci a întărit pe Nestor, şi acesta a biruit pe uriaşul Lie, cu puterea aceleaşi Sfinte Cruci, pentru care şi voi astăzi luptaţi, fiind şi voi mereu întăriţi de bunul Dumnezeu, în curând veţi răpune alături de camarazii germani, pentru veşnicie, colosul acesta satanic al comunismului.

Căci cu noi este Dumnezeu!

Preot Căpitan ACSINTE DUMITRU

Pe unde luptă flăcăii noştri

Prin ţinuturile legendare ale Caucazului, ţinuturi ale căror minunăţii le-am admirat prin manualele de geografie, luptă astăzi flăcăii noştri, cot la cot cu camarazii de arme germani.

Luptele ce se dau sunt înverşunate, datorită conformaţiei locurilor şi formidabilelor întăriri duşmane Pentru a ne da seama de eforturile pe care le fac vitezele noastre trupe spre a cuceri aceste terenuri, să facem o incursiune în ţinuturile Caucazului.

Caucazul se împarte în două: Caucazul mare şi Caucazul mic Prima parte este brăzdată de râuri care se varsă în Marea Neagră. Cea de a doua parte este brăzdată de fluviul Kura, care se varsă în Marea Caspică.

Legătura între Caucazul mare şi Caucazul mic se face printr'o şosea militară ce şerpueşte prin munţii Kusbec, cu piscuri ce urcă la 5.043 m şi ale cărei serpentine urcă adesea până la 2.500 metri.

Munţii aceştia acoperiţi cu zăpadă sunt brăzdaţi de isvoare şi râuleţe, unele vărsându-se în Marea Neagră, iar altele în Marea Caspică.

Pretutindeni, munţii sunt acoperiţi cu păduri ce urcă până la 200 metri de şosea, având platouri masive de piatră arsă. Prin stâncile acestor platouri curg isvoare de apă sărată,

Prăpastiile sunt atât de mari, încât (după spusele celor de prin partea locului) înălţimile prăpăstioase, acoperite cu păduri masive de stejar şi meri pădureţi, nu au fost niciodată călcate de picior de om.

Adesea, blocurile de piatră sunt suprapuse, formând un fel de tuneluri subterane.

Observi aci foarte bine efectul vulcanilor ce au zguduit aceste ţinuturi. Se vede până şi lava, de un negru închis, solidificată deasupra stâncilor

Adesea, isvoarele şi râuleţele pornesc din vârful munţilor, pierzându-şi cursul prin enormele tuneluri, răsărind apoi la poalele munţilor.

In munţii din apropierea Tiflisului ţâşnesc un fel de ape repezi, conţinând însemnate cantităţi de fier. Aceste ape au fost captate în mari uzine; fierul este întrebuinţat la fabricarea pieselor de avioane, vapoare, submarine, etc.

Tot aci se găsesc staţiile termale: Qvirila, Rion şi Piciora, al căror nămol este foarte bun pentru reumatism. Tot aci se găseşte un isvor renumit pentru vindecarea holerei.

Din munţii vulcanici se scot: plăci de litografie pietre rare, asfalt şi macadam, pentru pavat străzile şi şoselele.

Din pricina înălţimilor şi prăpastiilor ce brăzdează munţii, căile de comunicaţie spre Tiflis sunt foarte rare, transportul bogăţiilor din munţi făcându-se cu asinii sau cu caii mici de munte.

In iernile grele, prin munţii Caucazului mare bat vânturi foarte puternice, aducând mari avalanşe de zăpadă, care se topesc însă în câteva zile.

In Caucazul mare, temperatura cea mai scăzută, la poalele munţilor, este de 3 sau 6 grade, în acelaşi timp spre Tiflis şi Batum temperatura fiind de +6 grade. Temperatura cea mai ridicată e în luna Iulie, când ajunge la + 34 grade.

Temperatura Caucazului, în general, se aseamănă cu temperatura Japoniei, Chinei Nordice şi insulele Florida. Din această cauză multe din plantele cărora le prieşte clima dulce, trăiesc pe aici. Se găsesc întinse plantaţiuni de mandarine, portocale, ceaiu, bumbac şi viţă de vie.

Sezonul însămânţărilor începe adesea pe la sfârşitul lunii Februarie, anumite plante cu o vegetaţie mai scurtă fiind cultivate de două ori pe an.

Prin pădurile seculare, cu arbori ce nu cresc decât în Europa Sudică, cu bălării şi ierburi înalte şi dese, mişuna fel de fel de animale sălbatice, foarte periculoase pentru cei ce se încumetă a străbate singurătăţile.

Se găsesc aci: leoparzi, urşi, mistreţi, bursuci, capre sălbatice, căprioare şi pisica neagră, care este foarte periculoasă. Păsări minunate şi numeroşi fazani împodobesc şi însufleţesc arborii. Prin tufişuri mişună tot felul de şerpi veninoşi (dintre care „şarpele roşu", este cel mai periculos), scorpioni, broaşte ţestoase, păianjeni uriaşi, etc.

Prin singurătăţile acestor ţinuturi sălbatice trăiesc şacalii, care adesea, în căutare de hrană, pătrund şi prin împrejurimile aşezărilor omeneşti.

In apele Caucazului trăieşte şi Vidra, foarte căutată pentru blana ei. Apele sunt de asemeni bogate în tot felul de peşti, de diferite culori, printre care păstrăvii forfotesc din belşug.

Deasupra acestor păduri se rotesc vulturi de o mărime neobişnuită, care fac mari pagube atunci când se năpustesc asupra turmelor de oi.

Prin câmpiile Georgiei au trăit cândva cârduri de antilope. Vânatul, căruia nu i s'a pus nicio oprelişte, a făcut să dispară acest svelt şi elegant animal. Totuşi se mai găsesc şi acum rare exemplare.

Nicăeri pe toată faţa pământului nu se găseşte un mozaic mai complet de rase şi de naţionalităţi ca în Caucaz.

Frumuseţile şi bogăţiile acestor ţinuturi au atras aceste bălţate noroade, care, odată venite pe aci, nu le-au mai părăsit.

Sunt aci: Cazaci, Hruzini, Armeni, Ciurchi, Osiţini, Ruşi, Aphazi, Greci, Ucraineni, Turci, Tătari, Persani, Kalmuci, Emeriţeni şi nelipsiţii evrei.

Pentru a vă da seamă de acest mozaic de populaţie, vom lua de pildă populaţia ţinutului Gruzinia (Georgia), a cărui capitală este Tiflisul.

După o statistică sovietică din anul 1940, populaţia acestui ţinut era de 2.642.307 locuitori, repartizaţi astfel:

Hruzini 1.788.186, Armeni 307.018, Ciurchi 137.921, Ositini 113.298, Ruşi 96.085 Aphazi 56.847, Greci 54.051, Evrei 90.801.

Numai printr'o propagandă deşanţată, mozaicul acesta de naţii refractare doctrinelor comuniste a fost determinat (după revoluţie, adesea sângeros reprimate), să admită stăpânirea bolşevică şi să accepte limba rusă ca limbă oficială, căci această tiranie muscălească era pretutindeni apăsătoare, înăbuşitoare.

Cap. t. r. GANEA GHEORGHE

Iureşul Cavaleriei Române

Trompeţii, dând semnalul, puternic trâmbiţează,
Turnând fiori de luptă victorioasă 'n oaste,
Şi'n iureş caii sprinteni aleargă şi nechează,
Se urcă, iuţi, pe dealuri si zboară'n jos pe coaste.

Cu capu'ntins în faţă, zăbala'n dinţi o muşcă
Şi mlădiindu-şi trupul de parcă li se frânge,
Prin valuri de jăratec, scântei şi praf de puşcă
Răzbat, strivind vrăjmaşii în gâlgâiri de sânge.

Cu ochii mari şi limpezi, blânzi aţintiţi spre zare,
Şi fluturându-şi coama şi coada'n vânt de pară,
Ei îşi iuţesc galopul din ce în ce mai tare,
De par'că chiar cu vântul în goană se măsoară.

Inebunesc de groază duşmanii Crucii Sfinte,
Sub croismul oastei dreptăţii şi credinţei,
Căci prin bravuri eroii, mereu merg înainte,
Purtând stindardul ţării pe drumul biruinţei.

Plut. adm. THEODOR D. CARAMAN

Ţiganul şi apa

Un român, pe-un drum de ţară
Se 'ntâlneşte într'o vară
C'un ţigan pârlit de soare.
— Ei, da ce-i cu tine oare?
— Bine!
— Spune-adevărat
Cioaro, pentru ce-ai plecat,
Razna, dela noi din sat,
Unde-atâta vreme-ai stat?
— Păi... plecat-am... iac'aşa!
Fiindcă... apa nu-mi plăcea.
— I'auzi vorbă! Ce-are-a face?
Dar la ceilalţi cum le place?
— Ailalţi... au după ce o bea!
Pe când eu!... în şatra mea...
Uf! de foame ce 'nduram
Numai stele verzi vedeam.

Zicători şi proverbe

La lucru uituc şi la mâncare lup.

•

Ce intră în gura lupului nu se mai poate scoate.

•

De te latră vreun câine astupă-i gura cu pâine.

•

Brânză bună în burduf de câine.

•

Pe ciobanul fără câine, lupii-l lasă fără pâine.

Glume

Planul simigiului

Moriţ: Dacă aş fi făcut deja afacerea aş fi cumpărat o trăsură c'un cal şi toată ziua ne-am fi plimbat la şusea ca boerii!

— Papa! — se ridică în picioare Ştrul, mica lor odraslă, să mă iei şi pe mine în trusură.

— Fireşte că te iau.

— Pi capră, papa... eu vreau să stau pi capră!

— Asta dija nu se poate: tu ieşti mic şi chind trusura ari să faci hop, tu ai să faci buf la pumânt.

— Ba da, papa... pi capră...

— Şi iu iţi zic că nu se poate. E foarte periculos d'ja!

— Iu stau pi capră, papa!

Moriţ suflă plictisit. Raşela care a ascultat întreaga conversaţie, scoate capul din dulap şi intervine autoritar:

— Ştrul, ai să superi mult la papa? Dă-te repede jos di pi capră, că te omor în bătaie!

Epistoliile fruntaşului Neaţă

Dă undeva după front

Mariţica Neichii Dragă

Iţi place cum arăt în poză pă care mi-o făcu alde camaradu Neagu Rădulescu care zică e şi mneaului dăpă Teleorman? Imi puse căciula pă care mio trimeseşi matale şi pă dălângă cojocu tot trimes dă matale dăn oile noastre fincă şpăi noaptea pă lasă frig dă-ţi ţine urechea. Aşa că arăt acuşi ca un urs. Cu războiu Mariţico că mă-ntrebi în epistolie mergem mereu înainte ca viteji nu înapoi ca ciolovecii lu Stalin ca racii. Da sunt atât dă mulţi necuraţii ăştia iarba dăla noi după izlaz că piară la ei şi ies alţii ca dăn pământ. Da nu-i nimic Mariţico neică oricâţi ciulini şi mărăcini şi buruiană dasta ciolovecă o fi noi tot trecem păn ea ca pârjolu că noi luptăm aici pentru dreptate şi pentru Sfânta Cruce şi ei să bat pentru cazanele dă smoală clocotită ale lui Scaraoţchi. Asta so ştii... dăla mine, şi so spui Mariţico la toţi în Puţinei.

Al Matale Don Fruntaş care strânge ciolovecii în fară

Neaţă

Telegramă

Mitică intră speriat în casă cu o telegramă. Cucoana, care era aproape să adoarmă, întreabă speriată.

— Ce e, bărbate?... Ce s'a întâmplat?

— Băiatul nostru... dela universitate...

— Iar a căzut la examen?

— Nu, a murit!

— De unde ştii?

— Uite... telegrama, e chiar dela el, ne cere bani pentru înmormântare!

Răspuns

— Aseară am fost la teatru de ţi-am văzut piesa cea nouă: nu-mi place!

— Nici măcar scena cea mare din actul al II-lea, când eroina...

— Eu n'am văzut decât actul I.

— Atunci cum îndrăsneşti să spui că nu e bună. Trebuia să stai până la sfârşitul reprezentaţiei.

— Ei aşi! Ca să-ţi dai seama dacă un vin e bun, nu-i nevoie să bei tot butoiul: un păhăruţ ajunge!

Strigături

Frunzuliţă de cucută,
Nu fi, lele, — aşa'ncrezută
Că frumoasă nu eşti, zău,
Cum te crezi în gândul tău
Să te vezi într'o fântână,
Ai fugi o săptămână!

Cine taie lemne'n dos?
Taie badea cel frumos.
Lemne'n faţă cine taie?
Badea plete lungi, bălaie;
Plete creţe fir de fir,
Gura lui un trandafir
Plete creţe la vedere
Gura lui... pahar de miere!

Câte fete-s cu pieptare
Strâmbe-s toate de spinare,
Cum e toarta la căldare.
Dar mândruţa cu jubea
Dreaptă e ca secerea!

Mândruleano, mândră eşti,
Dară prea te grozăveşti!
Mândro, mândro, ce-o să fie
Cu atâta fudulie?

Ghicitori

Sus bat lăturile
Jos cad negurile.

(Ciurul).

Ce-i rotund
Şi fără fund?

(Cercul).

Roşu e, măr nu e
Pături are, plăcintă nu-i.

(Ceapa).

Ce trece des prin vamă
Şi câinii n'o bagă în seamă?

(Ceaţa).

Neaţă camuflat

Unde e Neaţă, camarazi?

Păţaniile fruntaşului Neaţă

de Neagu Rădulescu

— M-aţi lăsat pe mine să am grijă de gâştele astea.

— Şi uite că nu găsesc nici o boabă de porumb. Ce e de făcut?

— Am găsit. Am patruzeci de lei în monede de câte un leu.

— Hai, nu mai gâgâiţi atât, liniştiţi-vă, ce naiba! Poftiţi hrana în bani!

Faptele săptămânii

DIN ȚARĂ

MAJESTATEA SA REGELE MIHAI și Majestatea Sa Regina Mamă-Elena, însoțiți de membrii guvernului în frunte cu d-l Prof. Mihai Antonescu și de Corpul diplomatic, au luat parte, în zilele de Sâmbătă, 31 Octomvrie și Duminică, 1 Noemvrie 1942, la marile serbări ce s'au desfășurat la Chișinău și Cernăuți.

La Chișinău, Suveranul, însoțit de Augusta Sa Mamă și de d-l profesor Mihai Antonescu, au plecat dela gară direct la cimitirul eroilor, unde Au depus o coroană frumoasă de flori.

De aici s'au îndreptat la Catedrală, unde s'a oficiat un te-deum, sfințindu-se totodată și biserica ce a fost refăcută după distrugerea bolșevicilor; apoi au vizitat Expoziția Desrobirii, după care au luat parte la o mare defilare a armatelor.

După masă, Majestatea Sa Regina Mamă a vizitat spitalele de răniți, cărora le-a împărțit diferite daruri.

La Cernăuți, Majestatea Sa Regele și Majestatea Sa Regina Mamă au luat parte la deschiderea Expoziției Bucovina Reintregită, începută cu o slujbă religioasă, apoi au inspectat Orfelinatul Consiliului de Patronaj din Cernăuți, în care sunt crescuți și educați micii orfani de războiu.

După amiază, Suveranul a vizitat Centrul de reeducare al invalizilor, stând de vorbă cu fiecare invalid orb, dându-le daruri, iar Augusta Sa Mamă a vizitat Sanatoriul Central în care sunt îngrijiți răniții.

MAJESTATEA SA REGINA MAMĂ-ELENA, în Inalta grijă ce o poartă ostașilor noștri de pe front, a binevoit să pună la dispoziția armatei 3.570 rânduri efecte de lână, ca: fianele, ciorapi și mănuși.

Ascultați la radio între orele 12,50—13,50 „Ora ostașului" (Lunea, Miercurea și Sâmbăta), „Ora italo-română" (Marțea) și „Ora ostășească româno-germană" (Vinerea).

Drept mulțumire pentru darul făcut, d-l ministru al apărării naționale a trimit Suveranei următoarea telegramă:

Majestate,

Ostașii Țării, ce luptă departe de hotarele Sfinte ale Neamului, pentru a le așeza pe vecie în limitele lor firești, prin mine, Vă aduc recunoscătoare mulțumiri și asigură pe Majestatea Voastră că vor lupta cu nădejde și credință, pentru Țară, Rege și Conducător.

General de divizie C. Pantazi

CÂȚIVA profesori români, invitați de organizația trăgătorilor germani, vor pleca în curând în Germania spre a urma cursurile de tragere pentru conducătorii de poligon.

SĂPTĂMÂNA TRECUTĂ, în Consiliul de Miniștri, s'a hotărît, printre altele, ca să se facă de urgență numărătoarea invalizilor, orfanilor și văduvelor de războiu și să se înființeze, după dispozițiile d-lui Mareșal Antonescu, colegii militare, unde să fie crescuți și instruiți orfanii și fiii invalizilor din acest războiu.

Colegiile se vor înființa în fiecare capitală de județ.

CÂTEVA ECHIPE TEATRALE, organizate de secția de propagandă a Marelui Stat Major, au părăsit Capitala, îndreptându-se spre front, unde vor căuta, prin diferite reprezentații, să înveselească pe ostașii care stau la datorie, gata oricând să se jertfească pentru apărarea Patriei.

CU PRILEJUL vizitei dela Chișinău și Cernăuți, Majestatea Sa Regele a binevoit să decoreze pe d-l general C. Voiculescu, Guvernatorul Basarabiei, și pe d-l general C. Calotescu, Guvernatorul Bucovinei, pentru munca ce au depus în aceste regiuni desrobite.

CU PRILEJUL împlinirii a un an dela cucerirea Odesei, din inițiativa d-lui colonel Oncică D-tru, în ziua de 25 Octomvrie s'a făcut un pelerinaj la mormintele ofițerilor și ostașilor care au căzut în împrejurimile Odesei.

Grupul, alcătuit din ofițeri, autorități și civili, au fost la cimitirile din comunele Troița, Iasca, Vacarjan și din jurul comunei Dalnic, unde s'au sfințit troițe și s'au făcut slujbe religioase pentru odihna sufletelor celor căzuți pentru Țară, Neam și Rege. O mare mulțime de săteni și sătence s'a adunat la fiecare cimitir din fiecare comună, preaslăvind memoria acelora ce s'au jertfit pentru libertatea lor.

PE ZIUA DE 25 OCTOMVRIE s'a făcut înaintarea în grad a unor ofițeri activi, de rezervă și plutonieri teteriști.

DE PESTE HOTARE

ZIARUL FRANCEZ „Le Memorial", în ultimul său număr, se ocupă de țara noastră, într'un articol intitulat „Măreția României", din care scoatem următoarele rânduri:

„Ințelepciunea și prevederea M. S. Regelui Mihai I, a cărui tinerețe a fost încercată de evenimente dureroase, se îmbină cu autoritatea și spiritul de pătrundere al Mareșalului Antonescu. Impreună, ei reclădesc o Românie puternică și respectată, care stă de veghe la răsărit, luptând pentru civilizația creștină europeană.

Soldații români luptă eroic contra bolșevismului. Comunicatele anunță deseori faptele lor valoroase. Națiunea întreagă, prin sângele ei, prin virtuțile morale, prin forțele active ale țării și prin bogățiile sale, ridică un dig contra barbariei din răsărit".

Trecutul României, spune în încheiere ziarul francez, este plin de bravură și de civilizație. Viitorul ei vestește o soartă strălucită.

MAHATMA GANDI, marele șef indian, care se găsește în închisoare băgat de autoritățile engleze, a trimis o scrisoare președintelui Roosewelt, prin care-l face răspunzător de situația din India, deoarece Statele-Unite sunt aliata Angliei. Totodată el cere să recunoască, de urgență, independența Indiei.

FEMEILE ȘI COPIII francezi care locuesc în orașul Dakar, din colonia franceză a Africei, au fost transportați în Franța, deoarece se crede că englezii vor ataca acest oraș-port.

PRINCIPELE DE PIEMONT, inspector al infanteriei italiene, a fost numit Mareșal al Italiei.

AMIRALUL DARLAN, comandantul suprem al forțelor armate franceze, a făcut Mareșalului Petain un lung raport asupra călătoriei de inspecții din Africa de Nord și Dakar și a măsurilor militare ce a luat spre a opri orice atac care ar veni din partea anglo-americanilor.

AVIAȚIA ENGLEZĂ a pierdut 290 avioane dela 11 la 31 Octomvrie, în timp ce germanii au pierdut numai 90.

AL DOILEA FIU al lordului Halifax, ministrul Angliei în America, a murit pe frontul din Egipt.

REGIMENTELE GERMANE de infanterie, afară de regimentele de vânători și vânători de munte, se vor numi pe viitor regimente de „grenadieri".

REGELE CRISTIAN al Danemarcei, care a căzut de pe cal acum câteva săptămâni și se găsea grav rănit, se află într'o stare din ce în ce mai bună.

CU PRILEJUL împlinirii a douăzeci de ani dela marșul asupra Romei, adică dela victoria fascismului în Italia, Majestatea Sa Regele Impărat al Italiei și Ducele Mussolini au primit călduroase telegrame de felicitare din partea Fuehrerului Adolf Hitler și a primului ministru Toio al Japoniei.

Evenimente din războiu

Frontul antibolșevic din Răsărit

Operațiile ofensive ale trupelor germane și române în regiunea Nalcik dela Vest de fluviul Terek continuă cu succes.

Ele sunt acțiuni de curățire a acestei regiuni de rămășițele forțelor sovietice împrăștiate după înfrângerile ce le-au suferit în luptele dintre 24—28 Octomvrie și de urmărire a celor ce se retrag în munții Caucazului.

Victoria dela Nalcik, câștigată de trupele de munte române și germane în ziua de 28 Octomvrie, a provocat prăbușirea dispozitivului defensiv inamic dela Vest de Terek. Un grup important de forțe sovietice, împrăștiat, a fost atacat și nimicit lângă Nalcik; iar coloanele sovietice ce se retrag în munții Caucazului, sunt urmărite de trupele germane și române. In cursul acestei retrageri, grupuri de soldați inamici au părăsit unitățile lor și s'au predat germanilor și românilor.

In luptele din ultimele zile, trupele germane și române au capturat numeroși prizonieri; iar avantgărzile lor au depășit, în unele puncte, obiectivele ce li se fixase să atingă.

Cerchezii din localitățile ocupate de trupele germane și române arată simpatie față de învingătorii armatei sovietice, pe care îi consideră liberatorii lor. S'au constituit și formațiuni de voluntari localnici, care participă la luptele din regiunea muntoasă a Caucazului împotriva trupelor sovietice. Și în alte „republici autonome sovietice" din Caucazia — care sunt numeroase — populația lor, aparținând mai multor rase și naționalități, manifestă aceeași dorință de independenă și aceleași sentimente dușmănoase împotriva conducătorilor U. R. S. S., ce le-au nesocotit libertățile și drepturile lor naționale străvechi.

In partea de Nord a orașului Stalingrad continuă operațiile de curățire; iar la Sud nu s'a mai dat niciun atac de forțele sovietice în urma pierderilor grele ce le-a suferit în ultimele zile.

Ultimele știri de pe frontul antibolșevic, ne arată că în sectorul *Caucazului Oriental* (Terek-Grosny), forțele germano-române au depășit regiunea Alagir, înaintând spre Est și apropiindu-se de Orjonihidze. Acest oraș este apărat de importante fortificații sprijinite de versantul munților.

Este de notat că odată cu venirea anotimpului rău, în stepa calmucă, adică în sectorul oarecum „neutru" pentru ambii beligeranți dela Vestul Mării Caspice, rușii au început să uzeze masiv de cavalerie, pentru a provoca greutăți inamicului, prin atacuri de surpriză date de-a-latul imenselor stepe bântuite de furtuni și de zăpadă. Astfel, în sectorul stepei calmuce, până acum atât de liniștit, cavaleria sovietică a început incursiunile ei cu scopul vădit de a lovi flancul nordic al armatelor germane ce operează în sectorul Terek. Forțele germane trecând la contra-atac au respins cavaleria bolșevică.

In sectorul Tuapse forțele sovietice care se găsesc înghesuite, prin viguroasa înaintare aliată, în sectorul maritim, fac încercări disperate de a se degaja din strânsoarea care se îngustează tot mai tare în jurul portului. Aceste încercări au eșuat. Forțele germane și aliate trecând la contra-atac, au câștigat din nou teren.

Un atac dat de forțe sovietice izolate asupra postului de pază și observație german de pe vârful Elbruss (Caucazul-Central) a fost respins, toți atacatorii fiind omorîți.

Activitate foarte vie pe frontul Donului, unde rușii încearcă în zadar să treacă fluviul în diferite puncte.

De asemenea, în sectorul foarte mlăștinos dela Sud de lacul Ilmen, continuă acțiuni de caracter local, dar de o deosebită inverșunare.

Frontul din Africa de Nord

Marea bătălie din Egipt se desfășoară mai departe cu inverșunare. Cu toate marile pierderi suferite până acum, generalul Montgomery continuă să arunce mereu noi forțe în luptă pentru a obține cu orice preț o străpungere în sectorul nordic al poziției. In cursul zilei de 2 Octomvrie puternice formațiuni blindate engleze au putut să facă o nouă spărtură la aripa nordică. Pentru a nu lăsa pe inamic să exploateze breșa, forțele germano-italiene s'au aruncat la contra-atac cu un mare elan, astfel că după o crâncenă bătălie spărtura a fost reparată. Pierderile au fost însemnate de ambele părți, dat fiind că amândouă comandamentele își dau bine seama de importanța hotărîtoare a acestei lupte

C. 54.784. — M. O., IMPRIMERIA CENTRALĂ, BUCUREȘTI